Instrucțiuni pentru aplicarea art. 205 C.proc.fisc. – Posibilitatea de contestare – OPANAF nr. 2906/2014

Ordin nr. 2.906/2014 privind aprobarea Instrucţiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

M.Of. nr. 736 din 09.10.2014

În temeiul dispoziţiilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea şi funcţionarea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, ale art. 205–218 şi ale art. 228 alin. (2^1) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1.

Se aprobă Instrucţiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2.

Dispoziţiile prezentului ordin se aplică de către organele

fiscale ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală implicate în soluţionarea contestaţiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale.

Art. 3.

La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă prevederile Ordinului preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucţiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 24 aprilie 2013.

Art. 4.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală,

Gelu-Ştefan Diaconu

ANEXĂ

INSTRUCŢIUNI

pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

1. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 205 din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*) – Posibilitatea de contestare**

1.1. Orice persoană care formulează o contestaţie pentru lipsa

unui act administrativ fiscal trebuie să demonstreze dreptul său sau interesul legitim lezat.

1.2. Prin *lipsa actului administrativ fiscal* se înţelege nesoluţionarea, în mod nejustificat, în termenul legal a unei cereri a contribuabilului pentru emiterea unui act administrativ fiscal, aşa cum prevede art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

1.3. Prin *organ ierarhic superior* se înţelege structura condusă de persoana care are competenţă de decizie faţă de care conducătorul organului fiscal care refuză în mod nejustificat emiterea actului administrativ fiscal se subordonează în mod direct.

1.4. În cazul deciziilor emise potrivit art. 89 din Codul de procedură fiscală, bazele de impunere se pot contesta numai prin contestarea deciziei referitoare la baza de impunere, nu şi a deciziilor de impunere emise ulterior în temeiul acesteia.

2. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 206 din Codul de procedură fiscală – Forma şi conţinutul contestaţiei**

2.1.În situaţia în care contestatorul precizează că obiectul contestaţiei îl formează actul administrativ fiscal atacat, fără însă a menţiona, înăuntrul termenului acordat de organul de soluţionare, cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, datorie vamală, contribuţii, precum şi accesorii ale acestora, sau măsurile pe care le contestă, contestaţia se consideră formulată împotriva întregului act administrativ fiscal.

2.2. În situaţia în care contestaţia este formulată printr-un împuternicit al contestatorului, organele de soluţionare competente vor verifica împuternicirea, iar în cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvenţă/ reorganizare/faliment/lichidare, contestaţia va purta

semnătura şi ştampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

2.3. În situaţia în care contestaţia nu îndeplineşte cerinţele care privesc depunerea în original a împuternicirii sau în copie legalizată, semnătura, precum şi ştampilarea acesteia, organele de soluţionare competente vor solicita contestatorului, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, ca în termen de 5 zile de la comunicare să îndeplinească aceste cerinţe. În caz contrar, contestaţia va fi respinsă, fără a se mai antama fondul cauzei.

2.3.1. Contestaţiile formulate de persoanele fizice vor fi însoţite de o copie a actului de identitate.

2.4. Confirmările de primire se vor anexa la dosarul cauzei.

2.5. Organul de soluţionare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt şi de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.

2.6. Motivarea contestaţiei se va face cu respectarea dispoziţiilor privind termenul de depunere a contestaţiilor, sub sancţiunea decăderii.

3. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 207 din Codul de procedură fiscală – Termenul de depunere a contestaţiei**

3.1. Contestaţia se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, iar la primirea contestaţiei organul emitent al actului administrativ fiscal va întocmi dosarul contestaţiei, precum şi referatul cu propuneri de soluţionare, Întocmirea dosarului contestaţiei nu este obligatorie în situaţia în care, potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, organul emitent este competent pentru soluţionarea contestaţiei.

3.2. Dosarul contestaţiei va cuprinde: contestaţia în

original, ce trebuie să poarte semnătura persoanei îndreptăţite şi amprenta ştampilei, în cazul contestatorului persoană juridică, precum şi o copie de pe actul de identitate în cazul contestatorului persoană fizică, împuternicirea avocaţială în original sau în copie legalizată, după caz, actul prin care se desemnează administratorul special/administratorul judiciar/ lichidatorul, actul administrativ fiscal atacat, în copie, precum şi anexele acestuia, dovada comunicării actului administrativ fiscal atacat din care să reiasă data la care acesta a fost comunicat, copii ale documentelor ce au legătură cu cauza supusă soluţionării, documentele depuse de contestator şi sesizarea penală în copie, dacă este cazul.

3.3. În situaţia în care competenţa de soluţionare nu îi aparţine, organul emitent al actului atacat va înainta dosarul contestaţiei, precum şi referatul cu propuneri de soluţionare organului de soluţionare competent, în termen de 5 zile de la data înregistrării contestaţiei, după verificarea îndeplinirii cerinţelor procedurale.

3.4. În cazul în care contestaţia este depusă direct la organul competent de soluţionare, acesta o va transmite organului emitent al actului atacat, în vederea constituirii dosarului contestaţiei, a verificării condiţiilor procedurale, precum şi a întocmirii referatului cu propuneri de soluţionare.

3.5. Referatul cu propuneri de soluţionare cuprinde precizări privind îndeplinirea condiţiilor de procedură, menţiuni privind sesizarea organelor de urmărire şi cercetare penală, după caz, menţiuni cu privire la starea juridică a societăţii, precum şi propuneri de soluţionare a contestaţiei, având în vedere toate argumentele contestatorului şi documentele în susţinere; în caz contrar, dosarul se restituie în vederea completării.

3.6. Referatul se aprobă de conducătorul organului fiscal

emitent al actului administrativ fiscal atacat.

3.7. În condiţiile în care din actele dosarului cauzei nu se poate verifica respectarea termenului de depunere a contestaţiei, iar în urma demersurilor întreprinse nu se poate face dovada datei la care contestatorul a luat cunoştinţă de actul administrativ fiscal atacat, inclusiv în situaţia în care comunicarea prin publicitate a fost viciată prin nerespectarea procedurii în materie, aceasta va fi considerată depusă în termenul legal.

În situaţia depunerii prin poştă a contestaţiei, organul emitent al actului administrativ fiscal atacat este obligat să anexeze la dosarul contestaţiei plicul prin care a fost transmisă contestaţia.

3.8. Dispoziţiile privind termenele din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător, astfel:

a) Termenul de depunere a contestaţiei se calculează pe zile libere, cu excepţia cazului în care prin lege se prevede altfel, neintrând în calcul nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârşit termenul.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat contribuabilului în data de 29 iunie, termenul de 30 de zile începe să curgă de la data de 30 iunie şi se împlineşte în data de 29 iulie, astfel încât ultima zi de depunere a contestaţiei este 30 iulie.

b) Termenul care se sfârşeşte într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat (de exemplu, zile de repaus săptămânal) se va prelungi până la sfârşitul primei zile de lucru următoare.

De exemplu: În situaţia în care data de 30 iulie prezentată la exemplul anterior este sâmbătă, ultima zi de depunere a contestaţiei este luni, 1 august.

c) Termenul de 3 luni prevăzut la art. 207 alin. (4) din Codul de procedură fiscală se sfârşeşte în ziua lunii corespunzătoare zilei de plecare.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat contribuabilului în data de 15 ianuarie, termenul de 3 luni se sfârşeşte în data de 15 aprilie, astfel încât ultima zi de depunere a contestaţiei este data de 15 aprilie.

d) Termenul care, începând la data de 29, 30 sau 31 a lunii, se sfârşeşte într-o lună care nu are o asemenea zi se va socoti împlinit în ultima zi a lunii, cum ar fi exemplul expus mai jos:

Actul administrativ fiscal este comunicat în data de 30 noiembrie, termenul de 3 luni se sfârşeşte în ultima zi a lunii februarie, respectiv 28 sau 29 februarie, reprezentând ultima zi de depunere a contestaţiei.

3.9. Când contestatorul îşi majorează pretenţiile, dispoziţiile procedurale privind termenul de depunere a contestaţiei se aplică corespunzător pentru diferenţele contestate suplimentar.

3.10. *Prin majorare de pretenţie* se înţelege diferenţele de obligaţii fiscale contestate suplimentar, altele decât cele împotriva cărora s-a introdus iniţial contestaţie, cu excepţia accesoriilor aferente obligaţiilor fiscale contestate iniţial, potrivit principiului de drept accesoriul urmează principalul.

3.11. Contestaţia poate fi depusă în termenul de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal în situaţia în care actul administrativ fiscal atacat nu cuprinde unul din următoarele elemente:

a) posibilitatea de a fi contestat;

b) termenul de depunere a contestaţiei;

c) organul fiscal la care se depune contestaţia.

4. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 208 din Codul de procedură fiscală – Retragerea contestaţiei**

4.1. Cererea de retragere trebuie să fie semnată de contestator sau de împuternicit, cu îndeplinirea aceloraşi condiţii de formă prevăzute la formularea şi depunerea contestaţiei. Dovada calităţii de împuternicit se face potrivit legii. În cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvenţă/ reorganizare/faliment/lichidare, cererea de retragere a contestaţiei va purta semnătura şi ştampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

4.2. Persoanele fizice vor anexa la cererea de retragere copia actului de identitate.

4.3. Retragerea contestaţiei poate fi făcută în tot sau în parte, În situaţia în care cererea de retragere are ca obiect doar anumite capete de cerere din contestaţia iniţială, despre aceasta se va face menţiune în decizia emisă în soluţionarea cauzei; contestaţia şi cererea de retragere parţială vor fi conexate, pentru o mai bună soluţionare a cauzei.

4.4. După primirea cererii de retragere a contestaţiei, organul de soluţionare competent va comunica contestatorului decizia prin care ia act de renunţarea la contestaţie.

4.5. Decizia prin care se ia act de renunţare la contestaţie urmează procedura emiterii şi comunicării deciziilor emise în soluţionarea contestaţiilor.

5. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 209 din Codul de procedură fiscală – Organul competent**

5.1. Actele administrative fiscale care intră în competenţa de soluţionare a organelor specializate prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt cele prevăzute expres şi limitativ de lege.

5.2. *Prin organele centrale de Inspecţie/control*, prevăzute la art. 209 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, se înţelege organele care fac parte din structura centrală a Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, astfel cum sunt prevăzute acestea în actul de organizare a instituţiei.

5.3. *Prin alte acte administrative fiscale*, prevăzute la art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, se înţelege actele administrative fiscale emise de organele fiscale competente, altele decât cele stipulate expres şi limitativ la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală şi pentru care competenţa de soluţionare a contestaţiilor aparţine organelor fiscale emitente.

5.4. Raportul de inspecţie fiscală/procesul-verbal emis de organele fiscale/vamale, după caz, nu constituie titlu de creanţă, acesta stând la baza emiterii actului administrativ fiscal, fapt pentru care nu poate fi contestat decât împreună cu acesta.

5.5. Competenţa de soluţionare este dată de natura actului administrativ fiscal atacat, calitatea contestatorului, a organului fiscal emitent al actului atacat sau de cuantumul total al sumelor contestate, reprezentând impozite, taxe, contribuţii, datorie vamală stabilite de plată de către organul fiscal, accesorii ale acestora, precum şi al diminuării pierderii fiscale.

5.6. În cazul soluţionării contestaţiei formulate împotriva unei decizii de impunere privind obligaţiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecţia fiscală emisă ca urmare a inspecţiei fiscale efectuate pentru soluţionarea unui decont cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, competenţa de soluţionare este dată de suma stabilită ca TVA suplimentară de plată.

5.7. În situaţia în care, în urma unei inspecţii fiscale efectuate la un contribuabil, organul de inspecţie fiscală

emite atât decizie de impunere privind obligaţiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecţia fiscală, cât şi dispoziţie de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, cele două acte administrative fiscale sunt acte distincte, competenţa de soluţionare fiind cea care rezultă din suma contestată aferentă fiecărui act administrativ fiscal luat individual. În situaţia dispoziţiei de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, competenţa de soluţionare este dată de suma cu care se diminuează pierderea.

5.8. Atunci când, ca urmare a constatării pierderii înlesnirilor la plată, contestatorului i se stabilesc, pe cale de consecinţă, debite şi accesorii, competenţa de soluţionare a contestaţiei aparţine organelor prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, în funcţie de cuantumul sumei contestate.

5.9. În cazul contestaţiilor formulate de contribuabilii nerezidenţi, pentru care nu a fost stabilită competenţa de administrare conform art. 36 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, competenţa de soluţionare a contestaţiei revine organelor specializate constituite la nivelul direcţiilor generale regionale în a căror rază teritorială se face constatarea actului sau a faptului supus dispoziţiilor legale fiscale.

6. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 210 din Codul de procedură fiscală – Decizia de soluţionare**

6.1. În soluţionarea contestaţiei, organele de soluţionare competente ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală se pronunţă prin decizie.

6.2. Decizia emisă în soluţionarea contestaţiei este definitivă în sistemul căilor administrative de atac, în sensul că asupra ei organul de soluţionare competent nu mai poate reveni, cu excepţia situaţiilor privind îndreptarea erorilor materiale, potrivit legii, şi este obligatorie pentru

organele fiscale emitente ale actelor administrative fiscale contestate.

7. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 211 din Codul de procedură fiscală – Forma şi conţinutul deciziei de soluţionare a contestaţiei**

7.1. Decizia se semnează de către directorul general al Direcţiei generale de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, de conducătorii direcţiilor generale regionale ale finanţelor publice sau de înlocuitorii acestora, după caz.

7.2. În cazul contestaţiilor soluţionate potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, decizia se semnează de conducătorul organului fiscal din care face parte organul fiscal competent în soluţionarea acestor contestaţii.

7.3. În situaţia în care înlocuitorii conducătorilor direcţiilor generale regionale ale finanţelor publice sunt persoanele care au semnat actul administrativ contestat, va fi desemnată o altă persoană din cadrul direcţiei generale regionale respective care să semneze decizia de soluţionare, prin act administrativ al persoanei care are competenţă de numire în funcţie publică.

7.4. Decizia privind soluţionarea contestaţiei se întocmeşte şi se comunică astfel:

a) câte un exemplar se comunică contestatorului/ administratorului special/administratorului judiciar sau lichidatorului, persoanelor introduse în procedura de soluţionare a contestaţiei, după caz, şi organului care a întocmit actul atacat;

b) un exemplar rămâne la dosarul contestaţiei;

c) un exemplar se păstrează la dosarul deciziilor.

7.5. În cazul în care, de la data formulării contestaţiei şi

până la data soluţionării contestaţiei, competenţa de administrare a contestatarului s-a schimbat, organul fiscal care a emis actul atacat are obligaţia transmiterii exemplarului original al deciziei de soluţionare a contestaţiei noului organ fiscal în administrarea căruia se află contribuabilul, în vederea punerii în executare a acesteia.

7.6. În situaţia în care decizia de soluţionare a contestaţiei priveşte creanţe fiscale, organul emitent al actului fiscal atacat va înainta o copie a deciziei la compartimentul/serviciul/biroul cu atribuţii de evidenţă analitică pe plătitori.

7.7. Organele care soluţionează contestaţiile vor ţine evidenţa acestora într-un registru, din care să rezulte identitatea contestatorului, obiectul cauzei, modul de soluţionare şi de comunicare a soluţiei şi calea de atac.

8. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 212 din Codul de procedură fiscală – Introducerea altor persoane în procedura de soluţionare**

8.1. În procedura de soluţionare a contestaţiilor intervenţia altor persoane poate fi voluntară sau forţată.

8.2. Intervenţia voluntară este forma de participare, la cerere, în soluţionarea contestaţiilor, a terţilor ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei.

8.2.1. Intervenţia voluntară se face la cererea unei terţe persoane care urmăreşte realizarea unui interes propriu.

8.2.2. Intervenţia se poate depune la organul competent de soluţionare până la emiterea deciziei de soluţionare a contestaţiei.

8.2.3. Organul de soluţionare competent se va pronunţa asupra

admisibilităţii cererii, urmând a fi înştiinţat intervenientul printr-o adresă.

8.2.4. Atunci când intervenţia urmăreşte realizarea sau conservarea unor interese de natură juridică fiscală proprii, aceasta are caracter principal.

8.2.5. Atunci când intervenţia este făcută pentru apărarea dreptului uneia dintre părţi, aceasta are caracter accesoriu.

8.2.6. Atât în cazul intervenţiei cu caracter principal, cât şi în cazul intervenţiei cu caracter accesoriu, cererea de intervenţie trebuie să îndeplinească cerinţele prevăzute pentru forma şi conţinutul contestaţiei, iar asupra cererii de intervenţie principală organele competente de soluţionare se vor pronunţa prin decizie.

8.3. Intervenţia forţată este forma de participare a terţilor în soluţionarea contestaţiilor, care sunt introduşi de către organele de soluţionare din oficiu sau la cererea contestatorului. În cazul în care cererea de intervenţie forţată este formulată de contestator, aceasta va fi motivată în fapt şi în drept.

8.3.1. Organul de soluţionare competent se va pronunţa asupra admisibilităţii cererii, urmând a fi înştiinţat contestatorul printr-o adresă.

8.3.2. Introducerea din oficiu a intervenienţilor se realizează printr-o adresă a organului de soluţionare care instrumentează cauza.

8.3.3. Intervenţia forţată la solicitarea contestatorului se poate depune la organul competent de soluţionare până la emiterea deciziei de soluţionare a contestaţiei.

9. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 213 din Codul de procedură fiscală – Soluţionarea contestaţiei**

9.1. Pentru lămurirea cauzelor, organul de soluţionare

competent poate solicita puncte de vedere direcţiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanţelor Publice şi Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală sau altor instituţii competente să se pronunţe în cauzele respective.

9.2. În situaţia în care pentru aceeaşi cauză există puncte de vedere contradictorii sau contrare punctului de vedere exprimat de organul de soluţionare competent, cauza respectivă poate fi supusă dezbaterii Comisiei fiscale centrale din Ministerul Finanţelor Publice, potrivit legii.

9.3. Organul de soluţionare competent va verifica existenţa excepţiilor de procedură şi, mai apoi, a celor de fond, înainte de a proceda la soluţionarea pe fond a contestaţiei.

9.4. În soluţionarea contestaţiilor, excepţiile de procedură şi de fond pot fi următoarele: excepţia de nerespectare a termenului de depunere a contestaţiei, excepţia de necompetenţă a organului care a încheiat actul contestat, excepţia lipsei semnăturii sau a ştampilei de pe contestaţie, excepţia lipsei de interes, excepţia lipsei de calitate procesuală, excepţia reverificării aceleiaşi perioade şi aceluiaşi tip de obligaţie bugetară, prescripţia, puterea de lucru judecat etc.

9.5. În situaţiile în care organele competente au de soluţionat două sau mai multe contestaţii, formulate de aceeaşi persoană fizică sau juridică împotriva unor titluri de creanţă fiscală, sau alte acte administrative fiscale încheiate de aceleaşi organe fiscale sau alte organe fiscale vizând aceeaşi categorie de obligaţii fiscale sau tipuri diferite, dar care sub aspectul cuantumului se influenţează reciproc, se va proceda la conexarea dosarelor, dacă prin aceasta se asigură o mai bună administrare şi valorificare a probelor în rezolvarea cauzei.

9.6. Prin conexarea dosarelor nu se poate stabili o altă competenţă de soluţionare decât cea care rezultă din

contestarea fiecărui act administrativ fiscal luat individual.

9.7. În cazul în care contestatorul îşi restrânge sau îşi majorează pretenţiile, organul de soluţionare învestit iniţial va soluţiona contestaţia formulată pe calea administrativă de atac.

9.8. Cererile precizatoare pot fi depuse la organul de soluţionare competent al contestaţiei până la emiterea deciziei de soluţionare.

9.9. În cazul în care contestaţiile sunt astfel formulate încât au şi alt caracter pe lângă cel de cale administrativă de atac, pentru aceste aspecte cererea se va înainta organelor competente de către organul învestit cu soluţionarea căii administrative de atac, după soluţionarea acesteia, acest fapt urmând a fi prevăzut şi în dispozitivul deciziei de soluţionare.

9.10. La solicitarea organului de soluţionare a contestaţiei, pentru lămurirea aspectelor care fac obiectul contestaţiei, organele competente vor efectua cercetare la faţa locului, întocmind în acest sens proces-verbal de cercetare la faţa locului, care va fi ataşat la dosarul contestaţiei aflat în curs de soluţionare.

9.11. Dispoziţiile art. 40 din Codul de procedură fiscală privind abţinerea şi recuzarea se aplică în mod corespunzător.

10. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 214 din Codul de procedură fiscală – Suspendarea procedurii de soluţionare a contestaţiei pe cale administrativă**

10.1. Dacă prin decizie se suspendă soluţionarea contestaţiei până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluţionare competent va relua procedura administrativă, în condiţiile art. 213 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă şi executorie a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către

organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluţia dată de organele de cercetare şi urmărire penală trebuie însoţită de rezoluţia motivată, atunci când suspendarea a fost pronunţată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluţionare aparţine împuternicitului contestatorului, altul decât cel care a formulat contestaţia, acesta trebuie să facă dovada calităţii de împuternicit, conform pct. 2.2–2.4.

10.2. În situaţia în care solicitarea de reluare a procedurii aparţine contestatorului, organele de soluţionare vor cere organului fiscal abilitat, printr-o adresă, comunicarea faptului că motivul de încetare a suspendării soluţionării contestaţiei a rămas definitiv.

10.3. La reluarea procedurii administrative, organul de soluţionare competent poate solicita organului fiscal care a sesizat organele de urmărire şi cercetare penală punctul de vedere privind soluţionarea contestaţiei în raport cu soluţia organelor penale/hotărârea instanţei de judecată.

10.4. La soluţionarea contestaţiilor, organele de soluţionare se vor pronunţa şi în raport cu motivarea rezoluţiilor de scoatere de sub urmărire penală, neîncepere sau încetare a urmăririi penale, expertizelor efectuate în cauză, precum şi în raport cu considerentele cuprinse în hotărârile pronunţate de instanţa de judecată, în măsura în care au implicaţii asupra aspectelor fiscale.

10.5. Suspendarea procedurii de soluţionare a contestaţiei pe cale administrativă trebuie motivată de legătura de cauzalitate dintre obligaţiile fiscale şi stabilirea de către organele de urmărire penală a faptului că există indiciile săvârşirii unei infracţiuni.

10.6. Organul de soluţionare competent poate suspenda procedura de soluţionare a contestaţiei, la cererea contestatorului, dacă acesta prezintă motive întemeiate, cu

excepţia situaţiei în care motivul suspendării îl reprezintă cererea înaintată instanţei judecătoreşti competente prin care s-a solicitat suspendarea executării actului administrativ fiscal contestat. Amânarea datei de soluţionare a contestaţiei se poate solicita o singură dată. La aprobarea suspendării, organul de soluţionare competent va stabili şi termenul până la care se suspendă procedura. Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluţionare competent, indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.

10.7. Dacă reluarea procedurii administrative de soluţionare a contestaţiei este solicitată de contestatar, acesta are obligaţia să formuleze în solicitare şi menţiuni cu privire la starea juridică la data reluării procedurii.

10.8. În situaţia în care, la data reluării procedurii administrative, contestatara se află în procedură de insolvenţă/ reorganizare/faliment/lichidare, organul de soluţionare competent va solicita administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să precizeze dacă menţine contestaţia formulată de societate, direct sau prin împuternicit.

11. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 216 din Codul de procedură fiscală – Soluţii asupra contestaţiei**

11.1. Contestaţia poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situaţia în care argumentele de fapt şi de drept prezentate în susţinerea contestaţiei nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

b) nemotivată, în situaţia în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt şi de drept în susţinerea contestaţiei;

c) fiind fără obiect, în situaţia în care sumele şi măsurile

contestate nu au fost stabilite prin actul administrativ fiscal atacat;

d) inadmisibilă, în situaţia contestării deciziilor de impunere emise în temeiul deciziei referitoare la baza de impunere, având în vedere prevederile art. 205 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, precum şi în situaţia contestării de sine stătătoare a Raportului de inspecţie fiscală sau a Procesului-verbal emise de organele fiscale sau vamale. Această soluţie o pronunţă organul fiscal emitent al actului atacat.

11.2. Soluţiile nu sunt prevăzute limitativ.

11.3. Prin decizie, se poate lua act de renunţarea la contestaţie, în situaţia în care contestatorul solicită retragerea acesteia.

11.4. Prin decizie, se poate anula parţial/total actul administrativ fiscal. Anularea parţială/totală se dispune în situaţia în care pentru aceleaşi obligaţii fiscale există două sau mai multe titluri de creanţă sau dacă organele de inspecţie fiscală, ca urmare a desfiinţării, au depăşit limitele investirii.

11.5. În situaţia în care se pronunţă o soluţie de desfiinţare totală sau parţială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desfiinţare.

11.6. Decizia de desfiinţare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeaşi perioadă şi acelaşi obiect al contestaţiei pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.

11.7. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluţionare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului obligaţii fiscale mai mari decât cele

din actul desfiinţat, acesta putând fi contestat potrivit legii. În mod corespunzător nu poate fi diminuată pierderea fiscală cu o sumă mai mare decât cea înscrisă în actul desfiinţat.

12. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 217 din Codul de procedură fiscală – Respingerea contestaţiei pentru neîndeplinirea condiţiilor procedurale**

12.1. Contestaţia poate fi respinsă ca:

a) nedepusă în termen, în situaţia în care aceasta a fost depusă peste termenul prevăzut de lege;

b) fiind depusă de o persoană lipsită de calitatea de a contesta, în situaţia în care aceasta este formulată de o persoană fizică sau juridică lipsită de calitate procesuală;

c) fiind depusă de o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu, potrivit legii;

d) lipsită de interes, în situaţia în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezat în dreptul sau în interesul său legitim;

12.2. Aceste soluţii nu sunt prevăzute limitativ.

13. Instrucţiuni pentru aplicarea art. 218 din Codul de procedură fiscală – Comunicarea deciziei şi calea de atac

13.1. Decizia de soluţionare a contestaţiei se comunică prin modalităţile de comunicare a actului administrativ fiscal prevăzute de art. 44 din Codul de procedură fiscală.

14. **Dispoziţii tranzitorii privind soluţionarea contestaţiilor**

14.1. Contestaţiile formulate de contribuabilii care sunt încadraţi în categoria marilor contribuabili şi care ulterior depunerii contestaţiei nu mai îndeplinesc condiţiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluţionate de

organul de soluţionare competent la data depunerii contestaţiei.

14.2. Contestaţiile formulate de contribuabilii mici şi mijlocii şi care ulterior depunerii contestaţiei îndeplinesc condiţiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluţionate de organul de soluţionare competent la data depunerii contestaţiei.

14.3. Contestaţiile formulate de un contribuabil care ulterior depunerii contestaţiei îşi schimbă domiciliul fiscal în condiţiile legii vor fi soluţionate de organul de soluţionare competent la data depunerii contestaţiei.

14.4. În situaţiile în care procedura administrativă de soluţionare a contestaţiei a fost suspendată până la soluţionarea laturii penale, iar instanţa judecătorească se pronunţă definitiv, competenţa de soluţionare aparţine organului de soluţionare competent la data rămânerii definitive a hotărârii instanţei de judecată.

14.5. În situaţiile în care instanţa de judecată obligă definitiv la soluţionarea pe fond a cauzei, competenţa de soluţionare aparţine organului de soluţionare competent la data rămânerii definitive a respectivei hotărâri a instanţei de judecată.

14.6. *Prin hotărâre definitivă*, în sensul prezentelor instrucţiuni, se va înţelege hotărârea pronunţată de instanţa de judecată până la epuizarea căilor ordinare şi extraordinare de atac, în condiţiile legii.

15. **Instrucţiuni privind îndreptarea erorilor materiala din deciziile privind soluţionarea contestaţiilor**

15.1. Procedura de efectuare a corecţiei erorilor materiale din deciziile de soluţionare a contestaţiilor cuprinde activităţile ce trebuie efectuate pentru corectarea erorilor materiale.

15.2. Îndreptarea erorilor materiale se va realiza cu respectarea prevederilor art. 48 din Codul de procedură fiscală.

15.3. Prin erori materiale se înţelege orice greşeli de redactare, omisiuni sau menţiuni greşite din actele administrative fiscale, cu excepţia acelora care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

15.4. Erorile materiale din deciziile de soluţionare a contestaţiilor pot fi îndreptate de către organul de soluţionare a contestaţiilor competent, la iniţiativa acestuia, a organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, a contestatorului sau a oricărei persoane direct interesate.

15.5. Prevederile pct. 15.4 nu se aplică deciziilor de soluţionare a contestaţiilor pentru care s-au exercitat căile de atac prevăzute de lege, iar soluţia este definitivă.

15.6. În situaţia solicitării de îndreptare a unei erori materiale din decizia de soluţionare a contestaţiei de către organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, contestator sau altă persoană direct interesată, organul de soluţionare a contestaţiei poate solicita şi alte documente necesare justificării erorilor.

15.7. Decizia de rectificare a actului care conţine erori va avea acelaşi număr de înregistrare, la care se adaugă particular „bis” şi va purta data emiterii efective.

15.8. Decizia de soluţionare a contestaţiei care corectează erori materiale va fi comunicată atât organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, cât şi contestatorului sau altor persoane direct interesate. Întocmirea deciziei de soluţionare a contestaţiei care corectează erori materiale se face conform pct. 7.4.

16. **Instrucţiuni privind publicarea pe site a deciziilor de soluţionare a contestaţiilor**

16.1. În cadrul Direcţiei generale de soluţionare a contestaţiilor, birourilor/serviciilor de soluţionare contestaţii din cadrul direcţiilor generale regionale ale finanţelor publice, toate deciziile emise în soluţionarea contestaţiilor şi soluţiile instanţelor judecătoreşti, după caz, după depersonalizarea lor, se transpun într-un format lizibil pentru a fi postate pe site-ul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

16.2. Depersonalizarea deciziilor emise în soluţionarea contestaţiilor se face prin eliminarea oricăror elemente care ar conduce la identificarea persoanelor fizice sau juridice implicate ori a funcţionarilor publici care au participat la redactarea şi semnarea deciziei, precum şi a denumirii direcţiilor de specialitate, în situaţia în care acestea au fost invocate în cuprinsul deciziei.

În acelaşi fel se va proceda şi în cazul soluţiilor pronunţate de instanţele judecătoreşti.